

കമ ഓഫുകൂന വഴികൾ

(കമയും കമന-കമാവഗ്രഹശിന്തകളും)

(പ്രോഫസറ ജോയ് ടി. കുമാരൻ, D.Sc., Ph.D)

(ഭാഗം-3/5)

കമയോ കവിതയോ?

കവിത, കമ, നോവൽ എന്നിവ സർവ്വസാഹിത്യരേഖയിലെ മുന്നും ബിനുകളാണെങ്കിൽ, കമാബിനു കവിതയോട് അടുത്തുകിടക്കുന്നു. ആശയങ്ങളിലെ അമുർത്തത സുഗ്രാഹ്യതയുടെ പിടിവള്ളിയിൽ മുറുക്കാൻ വിട്ടുകൊടുക്കാതെ, ചിന്തയുടെ മുഴക്കോലിലെ ഏകകത്തെ നിർവ്വചിക്കാൻ അനുവദിക്കാതെ, ദുരക്കാഴ്ചയെ “സും” ചെയ്യുന്ന ഉൾക്കാഴ്ചയുടെ പരിണാമമാണ് കവിത. ഏന്നാൽ, ദുർഗ്രഹതയുടെ കളിളികൾ തുറക്കാനുള്ള ചാവി വായനക്കാരനു തരികമാത്രമല്ല, അത് തുറന്ന അകത്തളവും മച്ചകവും അടുക്കളയും കാട്ടിത്തന്ന്, അനേവാസികളുടെ ബാഹ്യ-ആന്തരിക ചേതനകളിലേക്ക് വ്യക്തമായ ധാതയും നടത്തുന്ന രൂപമാണ് കമ.

ചുരുങ്ങിയ അക്ഷരങ്ങളിൽ ധനിപ്പിക്കുന്ന കവിതയിലെ ലോകം വിവിധ വ്യാവ്യാനങ്ങൾക്കു വശംവദമാകുന്ന സമസ്യാപൂരണമാണ്. കവിത, ഏകമാനവും ബാഹ്യമാനവും വെടിഞ്ഞ ബഹു“മാന”ങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നു. കമയെന്ന ചോന്നുള്ളിയുടെ തൊണ്ട് പൊളിച്ചുപൊളിച്ചു നോക്കിയാൽ കാണുക, അവസാനപാളിയിൽ അടയിരിക്കുന്ന കവിതയായിരിക്കും. മറ്റാരുഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, കവിതയുടെ-പദ്യമല്ല വിവക്ഷ-അസ്ഥിപത്തംരത്തിൽ മാംസം നിരച്ച ശില്പമാണ് കമ — കമാവിത കവിതയുടെ മന്ത്രിലെന്നർത്ഥം.

കവിതയാണോ കമയാണോ ഉൽക്കുഷ്ട സാഹിത്യരൂപമെന്ന് പലപ്പോഴും ചർച്ചയിൽ വരാറുണ്ടോ; അതുപോലെ, കവിതയെഴുതാനോ കമയെഴുതാനോ കൂടുതൽ ദുഷ്കരമെന്നുമുള്ള സംവാദവും. ഏതിലും തന്മാത്രയെയും അണുവിനേയും ദർശിക്കുന്ന രസതന്ത്ര സന്യാസീഭാവമല്ല ഒരാൾക്കുള്ളതെങ്കിൽ, ഇത്തരം താരതമ്യഭാഷണം അസ്ഥാനതാണ്. കവിതാ“സിംഹ”തേയും കമ“യാന”യേയും താരതമ്യം ചെയ്യുന്നത് വൃമാവിലാണ്. വലുപ്പത്തിനു മുന്നിൽ പലപ്പോഴും ശക്തി ജയിക്കുന്നു.

ഒരു കമ ജനിക്കുന്നു

പുതിയ കമയോ കമനരീതിയോ കാണുവോൾ വായനക്കാരൻ ഉണ്ടുന്നു. ആ മനസ്സിൽനിന്ന് ഉണർവ്വാണ് കൃതിയുടെ സവിശേഷത. ഒഴുക്കിലെ പൊങ്ങുതട്ടികളേയും, ഒഴുക്കിനേതിരെ നീതുനവധേയയും നാം തിരിച്ചറിയുന്നു.

ചുരുങ്ങിയ സമയത്തിനുള്ളിൽ ഒരു ചെറുകമ ഓർമ്മിക്കത്തക്ക അനുഭവം സംപ്രേക്ഷണം ചെയ്യുകയും, അത് നമ്മുടെ ആൺസീന സ്വീകരിച്ച് സംഭരിക്കുകയും, പ്രതിജ്ഞാപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരു കുട്ടി ജനിച്ചാൽ അതിന്റെ ഭാഗയെയും നിർബ്ലായിക്കുന്നത് പരിതസ്ഥിതികളും സമൂഹവുമാണ്. ഈ പ്രകൃതിനിയമം കൃതികൾക്കും ബാധകമാണ്. വായിക്കുകയും ചർച്ചചെയ്യുകയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന വേദിയുടെ നിലവാരവും, അനുവാചകവുന്നതിന്റെ സംവേദനക്ഷമതയും, ആസാദക-നിരുപക-വിമർശക ഗണത്തിന്റെ സഹൃദയത്വവും കൃതിയുടെ നിത്യതയിൽ പങ്കുവഹിക്കുന്നു.

വിഷയസ്വീകരണം

സാഹിത്യത്തിൽ കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചരിത്രം നിശ്ചിക്കും. സാഹിത്യകാരൻ “കാലത്തിന്റെ ഭാസ്” എന്ന് (കാലഭാസൻ?) മുണ്ടശ്രേഷ്ഠ പരിശീലനത്ത് ഇവിടെ കൂട്ടിവായിക്കുക. പ്രണയവും, ആശയപ്രചരണവും, നീതീന്യായ വ്യവസ്ഥകളുമായുള്ള മല്ലിടലും, മതത്തരബോധവും, സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങളും, പട്ടാട്ടും, മറുപട്ടപ്പുകളും വിഷയമായി വരാം.

അമേരിക്കയിലെ ആദ്യകാലകമകളിൽ അവിടേക്കുള്ള കപ്പൽയാത്രയും, ഇമിഗ്രേഷൻ പ്രശ്നങ്ങളും, കടപുഴക്കിയ ജീവിതം പരിച്ചുനട്ട സാംസ്കാരികാനുഭവങ്ങളും വിഷയീചരിച്ചു. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യഘടകങ്ങളിലുള്ള പല കമകളും, ജുതമാരുടെയും ഏറ്റിഷുകാരുടെയും കൂടിയേറ്റ വിഷയങ്ങളായിരുന്നു. ഈപതുകളുടെ ആരംഭത്തിൽ മദ്ദനിരോധനവും ഒടുവിൽ സ്നോക്സ്മാർക്കറ്റ് ഇടിച്ചൽ ദുരന്തവും, പിന്നീട് യുദ്ധവും അണുവോംബും, സമാധാനവും സ്ഥിതിസമ്പര്കവും, വിയറ്റനാമും യുവതാമുന്നേറ്റവും, വികലതകളും കമാബോജിമായി. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ കൂടിയേറിയ മലയാളികൾക്കും—അവരെല്ലാം കമാക്കുത്തുകളായിരുന്നില്ലെങ്കിലും—ആദ്യത്തെ കപ്പൽയാത്രയെക്കുറിച്ച് പരയുവോൾ ഇന്നും ആയിരം നാക്കാണ്.

ആത്മഹർഷത്തിന്റെ, തീക്ഷ്ണാനുഭവത്തിന്റെ തുടിപ്പുകൾ ഫിക്ഷനായി പരിണമിക്കുന്നു. പദ്ധതിലെത്തിൽ നിരന്തരം നിലവനിൽക്കുന്ന സാധാരണത്തിന്റെ ചുകളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ഉയർന്നുനിൽക്കുന്ന, മുഴച്ചുനിൽക്കുന്ന, അസാധാരണാനുഭവത്തിന്റെ ധനികളായിരിക്കണം കമാതന്ത്രം.

വായനയെന്ന പാപവും എഴുതെന്ന കുന്പസാരവും

സർബ്ബക്രിയയ്ക്ക് വായന ആവശ്യമാണോയെന്ന ചോദ്യം വളരെ പഴക്കമേറിയതാണ്. ജീവിതത്തെ ആഴത്തിൽ വീക്ഷിക്കുകയും വിലയിരുത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് വായനയ്ക്കു തുല്യമോ ഉപരിയോ ആകുന്നു. എന്നാൽ, വായന

ചിന്തയ്ക്കു കാണിവലിക്കാനുള്ള ഒരു എളുപ്പമാർഗ്ഗമാണ്. വായനയും എഴുത്തും തമിലുള്ള പുരക്കബന്ധം, കളിക്കുമുന്പുള്ള താപീകരണമായി കണക്കാക്കാം. ബുദ്ധിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന വായന, സർഗ്ഗസൃഷ്ടിക്കുള്ള എഴുത്തുകാരൻ്റെ വയാഗ്രാഗുളികയാണ്. മറ്റാരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, വായനയെന്ന പാപം ചെയ്യാതെ എഴുത്തെന്ന കുമ്പസാരം അസാധ്യമാണ്. വായനാശീലതെന്ന നിരുത്താഹപ്പട്ടത്തുന്ന മതമാലികാന്തരീക്ഷത്തിൽ വളർന്നവരെങ്കിൽ, വായനാശീലമെന്ന ദോണിക് ബോധപുർവ്വം സേവിച്ചാലേ എഴുത്തെന്ന വളർച്ച സുകരമാകയുള്ളൂ. കേവലം വായിച്ചു “തള്ളാതെ”, ഗാഡിവായനയ്ക്കുതകുന്ന, മരക്കാനാവാത്ത അനുഭവം തരുന്ന കമകൾ മനക്കണ്ണിലെ വിമർശനവാർമ്മുനയിൽ നിരുത്തുന്നോളാണ് വായനാനുഭവം പൂർണ്ണമാകുന്നത്.

തീമുകൾ ആവർത്തിക്കാതിരിക്കാൻ കൃതികൾ ഒന്നിനുപുരുകെ ഒന്നായി എഴുതുന്ന സന്ധായം ഗുണകരമാകും. ശൈത്യത്തിലെ അടയിരിപ്പിനുശേഷം വസന്തത്തിൽ ഇടത്തിങ്ങി വിത്തിയുന്ന പുഷ്പങ്ങൾപോലെ. ചാർജുചെയ്ത് ശക്തി സംഭരിച്ച ലിത്തിയം ബേറ്റി, ഇലക്ട്രോണിക് ഉപകരണത്തിൽ തുടർച്ചയായി ഉപയോഗിച്ചുശേഷം നിർവ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നപോലെ. നീണ്ട വായനാക്കാലങ്ങൾക്കുശേഷം പ്രയോജീവിക്കുന്ന രീതിയാണിത്.

ആര്യസംസ്കരണം

ഒരു കാര്യം കണ്ണതിനും കേട്ടതിനും ശേഷം സർഗ്ഗസൃഷ്ടിയാക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ആ പീജം ചിന്തയിലുരുട്ടിയുരുട്ടി പരുവപ്പെട്ടുതേതണ്ണതുണ്ട്. അതിന് സമയക്കൂട്ടിലെ തടക്കൻ ആവശ്യമാണ്. അവ സംസ്കരണത്തിനുശേഷം പുതിയ ബിംബങ്ങളായി പുനർജജനിക്കണം; ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രവീക്ഷണമായി മാറണം. അല്ലെങ്കിലത് പത്രക്കുറിപ്പായി മാറും. ഇതിനു തയ്യാറാണ്ടിത്തവരോ, സമയമില്ലാത്തവരോ സർഗ്ഗക്കൃതികൾ രചിക്കുന്നതിനു പകരം പത്രപംക്തികാരനാരും/കാരികളും ആകുകയാണ് നല്ലത് — അതാണ്, ബോധപുർവ്വമോ അല്ലാതെയോ പലരും ഈന്ന് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള മാർഗ്ഗവും. രസകരവും, കാലികപ്രധാനവും, പ്രബോധനപരവുമായ പത്രപംക്തികൾക്ക് അതിന്റെതായ സ്ഥാനമുണ്ടാക്കാൻ നിഷ്പയിക്കുന്നുമില്ല.

കൊടുക്കാറ്റിനുശേഷം നഷ്ടപ്പെട്ട പട്ടിക്കുട്ടിയെ രക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന വസ്തുത പത്രവാർത്താക്കമെ ആക്കുന്നതും, ആവർത്തിച്ചോ വിവർത്തനം ചെയ്തോ കമയും കവിതയുമാക്കി മാറ്റുന്നതും തമിലുള്ള അന്തരം നല്ല വായനക്കാർക്കു എളുപ്പം തിരിച്ചിറിയും. ആദ്യത്തെത്ത് വസ്തുതാവിവരണത്താളാകുന്നോൾ, രണ്ടാമത്തെത്ത് ജീവിതപ്രോളികയിലേക്കു വെളിച്ചംവീശി, ഉർക്കാഴ്ച നൽകുന്ന, വ്യക്തിമുദ്രയുള്ള, നീണ്ടായുള്ളുള്ള സാമുഹ്യരേഖയായി മാറുന്നു.

സാമാന്യവല്കരണം

നല്ല കമകൾ എങ്ങിനെയായിരിക്കണമെന്ന് എളുപ്പം പ്രവചിക്കാനാവില്ല. കാരണം, ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങൾ വ്യക്തിനിഷ്ഠമാണ്; അതുപോലെ, കമയുടെ ശക്തിയും ആയുള്ളും തുകുന്ന ത്രാസ്സിന്റെ സുക്ഷ്മവേദിതവും. എന്നാൽ, കാലാകാലങ്ങളായി നല്ല കമകൾ

തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ നിയുക്തരായ പ്രഗസ്തരുടെ, ആത്മനിഷ്ഠംമെകിലും വസ്തുനിഷ്ഠംതയോട് അടുത്തു നിൽക്കുന്ന, അഭിപ്രായങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും നമുക്കും മാർഗ്ഗദർശനമാക്കാം:

- ശ്രദ്ധയില്ലാതെ എഴുതുന്ന രീതി നിരുസ്ഥാപിപ്പെടുത്തുക. ആർക്കും എന്തെങ്കിലും കമ പറയാനോ പക്ഷവെക്കാനോ ഉണ്ടായെക്കാം. സാധാരണജീവിതത്തിൽ കാട്ടുന്ന ഉദാസീനതാമനോഭാവത്തോടെ അത് കുത്തിക്കുറിക്കുന്നത് സർബ്ബാത്മക സാഹിത്യമാവില്ല. എഴുതുകാരൻ ഭൂമിക്കും ആകാശത്തിനുമിടയിൽ ഇരുന്നായിരിക്കണം സൃഷ്ടികർമ്മം നടത്തേണ്ടത്— കൃതിമലഹരിയുടെ ഉള്ളജ്ജപ്പാലിമയല്ല ഉദ്ദേശ്യം.
- തുറന്ന മനസ്സാടെ വിഷയത്തെ സമീപിക്കുക. സ്വയം പ്രതിരോധിക്കാതെ, വിവൃതഹൃദയത്തോടെ, അതീവതാല്പര്യത്തോടെ, അനുച്ചിതമായ നിസ്സംഗതയോടെ, സുക്ഷമമായ ആസൃതണത്തോടെയായിരിക്കണം എഴുത്തിന്റെ വഴി.
- അനന്തതയും സാർവ്വത്രികതയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന “നിരന്ന പീലികൾ നിരക്കവേ”യുള്ള തിരഞ്ഞെടുത്ത പദാവലിയാൽ നിബിധമായ പുകാവനമാക്കുക അത്.
- എഴുതുന്നത് അതിപ്രധാനമെന്നു നിന്നും, ജാഗ്രതയോടെ, സംവേദ്യയോഗ്യമായ എല്ലാ ആശയങ്ങളും എഴുതുന്ന കമയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുക. മറ്റാരവസരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാമെന്നു വിചാരിച്ചു പുത്തനിവെച്ചാൽ, പലപ്പോഴും ആ വസ്തുത ഉപയോഗശുന്ധമായി മറവിയുടെ മാറാപ്പിലേക്കു മജ്വാനേ വഴിവെക്കു; തന്നെയുമല്ല, പുതിയ ആശയങ്ങൾ ഉള്ളാൻ അതു തടസ്സവുമാകും.
- സർബ്ബഭാവനയോടെയുള്ള എഴുതും വിമർശനബുദ്ധിയോടെയുള്ള തിരുത്തും കമകൾക്കു നൽകുന്ന ഏകാഗ്രത വേറിട്ടുകാണാം.
- മനസ്സിൽ തങ്ങിയ, മനോഹരമെന്നു തോന്തിയ/പ്രത്യേകതയുണ്ടന്നെന്നിൽ, വിശ്വസനീയമായ, മനുഷ്യനെ മനസ്സിലാക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും ആശയങ്ങളുമാണ് കമയ്ക്കുള്ള അസംസ്കൃതവസ്തുവാക്കേണ്ടത്. പല കമകളും നാം ഇഷ്ടപ്പെടാൻ കാരണം, അവയ്ക്ക് നമ്മുടെതന്നെ ജീവിതാനുഭവവുമായി ഇംഗ്രേസിലും ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ്. കൂടുതൽ കമകളും സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങൾക്കു പ്രധാന്യം കല്പിച്ചുള്ളതാവാൻ ഇതാണു മേതു.
- ചരിത്രപരമായി വീക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ, എഴുതുകാരൻ ജനിച്ചുകഴിഞ്ഞുള്ള മുന്നുനാലും ദശാവ്യാദങ്ങളായിരിക്കും കമകളിലെ പശ്ചാത്തലം. ചിലരുടെ നോട്ടം ഒന്നുരണ്ട് ദശാവ്യാദം മുന്നിലേക്കും നീളാം. പുരാണ-ഭാവി വിഷയങ്ങൾ ആധുനിക കമകളിൽ തീരെയില്ലെന്നില്ല.
- അനുഭവത്തെ വെറും വില്പനചുരക്കാകലെല്ല, അവയുടെ സാംഗീകരണവും രൂപാന്തരീകരണവുമാണ് ആവശ്യം.

(അടുത്ത ഭാഗം - കമാക്കുത്തന്ന കാര്യസ്ഥാന)
